

Folks Bevidsthed. Dette Spørgsmaal var ogsaa oppe forrige Gang, Sagen var for, og jeg skal minde om, hvad der da blev svaret. Dette Lovforslag vil aldeles ikke undergrave Sygekasserne. Der er jo altid den Udvei tilbage for Sygekasserne, at de kunne danne Kasser med Penge-Understøttelse. Hvad er mere naturligt, end at Samfundet skal overtage Sygepleien, Læger og Medicin? Er der ikke her Tale om et Samfundsønde, er der ikke altid Fare for, at Folk kunne blive syge, og hvad er da mere naturligt, end at Staten organiserer dette Forhold og lader sine Midler tilflyde Statens Medlemmer efter bestemte Regler. Jeg tror ikke, at der er det Mindste til Hinder derfor. Jeg tror, det er en langt nyttigere og smukkere Op-gave end at købe Kanoner og Geværer for Pengene. Ministeren sagde, at Sygekasserne fremfor Alt skulle støttes. Nu er Ministeren jo sandsynligvis ganske godt kjendt med Sygekassforholdet, vil jeg antage, efter som han gjentagne Gange har udtalt sig om, at han ligger inde med et Forslag, eller i alt Fald har antydet, at han vilde ordne Sygekassforholdene paa en efter hans Mening tilfredsstillende Maade. Jeg antager derfor ogsaa, at Ministeren er bekendt med Lægernes Udtalelser om Sygekassforholdene, og det vil ogsaa være ærede Medlemmer bekjendt, at for ikke ret længe siden blev der paa et Lægemøde udtalt en Beslagelse fra Lægernes Side over, at deres Indtægter mere og mere svandt ind, fordi Sygekasserne i stadig større Grad kom til at bestaa af den mere velstaaende Del af Befolkningen, hvorved deres almindelige Praxis forsvandt, og al deres Praxis blev Sygekasspraxis. Jeg vil nu henstille om den ærede Minister efter disse Sagtyndiges Udtalelser, thi den ærede Minister maa dog vel anse Lægerne for Sagtyndige, mener, at det er Opgaven at støtte Sygekasserne, hvortil den mere velstaaende Del af Befolkningen stadig gaar over, og hvor den stadig udgjør Flertallet. Er det da Regjeringens Mening ligesom ved Alderdomsforsørgelsen, at vi ved Statens Midler i det Hele navnlig skal støtte dem, der ere nogenlunde heldig stillede? Nei, jeg tror, at vi skulle støtte dem, der ere uheldig stillede, og hvis den ærede Minister ikke veed, hvem det er, saa kan han spørge det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgtreds (Scharling) eller læse hans Statistik. Der kan han se, hvor mange der er, der ikke ere i Stand til at blive Medlemmer af Sygekassen, fordi deres Indtægter ere saa ringe, at de Intet kunne afse til Sygekasser. Det er ikke os, der have udarbejdet denne Statistik, men det er Ministerens egne

Embedsmænd, der have paaviist, hvor meget der kræves til en Families Underhold, og naar Ministeren stadig siger, at Principet skal være Hjælp til Selvhjælp, saa spørger jeg, hvor skal da den Selvhjælp komme fra? Man kan jo ikke rykke Haar af den Stal-debe. Men saa siger Ministeren med sin store Kjerlighed til Grundloven, der jo altid kommer frem, naar der er Tale om de Fattige, at vi skulle ikke saaledes gøre Brud paa Grundloven den ene Gang efter den anden. Dette er imidlertid besvaret fra anden Side, saa det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Det havde været heldigt, om han havde overveiet det lidt tidligere. Der næst indrømmede Ministeren ogsaa overfor Udtalelser om Fattighjælp, at der hidtil saa at sige ingen Regler har været om Eftergivelse af Fattighjælp, og saa var Intet naturligere, end at vi lade den Autoritet beholde Myndigheden til at eftergive den, som har Myndigheden til at give den. Jeg tror dog, at det vilde være nok saa heldigt, at man, naar vi i Lovgivningen ikke have Regler for Eftergivelsen, en saa vigtig Ting, der griber ind i saa mange Menneskers Livsforhold, sørgede for at faae nogle. Det vil være rigtigt, at Lovgivningsmagten paa dette Omraade som paa saa mange andre beholdt Ledelsen. Jeg tror ikke, at Ministeren paa mange andre Omraader vilde være med til at overlade Ordningen i det Hele til det kommunale Selvstyre. Det kan godt være, at Ministeren har det Princip, at vi skulle decentralisere saa meget som muligt. Jeg troede imidlertid, at hans Stilling var den, at han holdt paa en stærk Stat; paa en stærk Regjering holder han i alt Fald. Jeg anser det altsaa for rigtigt, at vi, da der ikke i Grundloven er fastslaaet Regler om Eftergivelse af Fattighjælp, men, saa vidt jeg kan skjønne, er antydet, at noget Saadant kan komme til at finde Sted, at vi da ikke betragte og forstaa denne Regel i Grundloven saaledes, at der aldrig skal gives Regler derfor, thi det tror jeg aldrig har været Grundlovens Mening, men betragter den saaledes, at det er vor Pligt at udvikle Lovgivningen herhjemme i Overensstemmelse med Udviklingens Gang i vort Folk og de Arav, der rejse sig. Dermed er jeg i det Bæsentlige færdig med Ministeren. Det gjør mig ondt, at han til Trods for den Kjerlighed, som det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgtreds (Berg) ansaa sig overbevist om, at han nærede til Arbejderne, ikke var i Stand til at gaa med til Lovforslaget. Jeg vil imidlertid ikke fuldstændig opgive Haabet. Den ærede Minister er jo temmelig villig til Forhandling i Almindelighed, i alt